

Barvita jesenska lepota

Nedelja, 15. oktober 2007

✍ Milka Bokal

Jesenski zrak se je napolnil z barvami in pogledi na pisane gozdove so ustvarili nemir. Pojdiva vendar gledat macesne v gore; več let si že želim, da bi vendar videla v resničnosti množico oranžnih drevesnih postav. Hotenje se je tokrat uresničilo. Na Slemenovo špico greva.

Jutranje megle so se razpodile, in ko sva malo za Kranjsko Goro zavila proti Vršiču, se je že rojeval lep dan. Korakanje po cesti od Erjavčeve kočice bi bilo dolgočasno, če ne bi opazila, kako je čez gorovje desno od Prisojnika nenadoma planil stožec svetlobe jutranjega sonca. Ozek snop žarkov se je širil, potem pa razblinil v megličast razsev. Kot da bi z nevidno napravo proučevali svetlobne zakonitosti v naravi! Ja, to je tisto, to priključuje veselje in napravi poskočen korak! Ob cesti so že pozdravljali prvi macesni.

✉ Milka Bokal

Nekateri so bili na koncu vej še zelenkasti, bliže njihovemu korenu pa že rumeni. Svežina jutra malo nad lediščem jih je obdala s kapljicastim poprhom. Vsaka iglica je imela svojo solzo. Tako je bilo tudi ruševje. Sonce ga je rumeno zlatilo, prav tako pa tudi macesne višje ob stezi. Zelenina na posameznih drevesih je počasi prehajala v izrazito oranžne veljake. Modro nebo, belina Mojstrovke, temno zeleno ruševje in oranžni macesni, to naju je spremljalo do Slemena. Obnemogli ostanki marsikaterega so strmeli v nebo ali pa so že klonili premagani pod težo naravnih sil. Še posebej tisti z od strele ožganim votlim deblom se je vtisnil v spomin. Za sedlom, kjer je odcep proti Mojstrovki, je bilo v senci rastlinje po tleh že belkasto. Slana je ožgala še nekaj redkih cvetov.

Pestra barvitost se je z vrha Slemenove špice nadaljevala. Megličasto morje pod nama se je sem in tja pretrgalo, še posebej izrazito okoli skakalnic v dolini Tamar. Bukve so tam pred kratkim odvrgle listje, in preden vejevje dokončno ne posivi v pričakovanju zime, je nekaj časa skoraj temno rdečkasto. Res je, medtem ko je poletje čas vonjav, je jeseni čas barv.

Nekoliko bliže proti Jalovcu se je sredina pobočja pretrgala z belkasto črto gorskega potoka. Vrel je iz neder zemlje. Mojstrovka pa je bila rahlo modrikasto nadahnjena. Nekje na sredi njene skalnate gmote se v lokih vije niz polic; črnkasto ruševje na njih je dajalo kontrast glavni barvi. Sonce se je bližalo zenitu. Pozimi je njegov lok na nebu s tega mesta najbrž zelo kratek. Ko človek gleda od daleč vse te previse, počasi, strmali, si ne more misliti, da je mogoče najti stopinje v njih. Ko pa od blizu siliš v kamenje, le vidiš, da ni nemogoče in da noga lahko najde kolikor toliko varno stopinjo. Kakšne sile neki tičijo v teh kamnih, kakšno ravnovesje jih drži v mirnosti?! Je to trd oreh za fizike?

Sedla sva. Tla so zvezdasto pokrile plahtice. Na nekaterih macesnih je oranžna barva

že izgubila svojo živost in dobila motne sive odenke. Sonce pa je toplo grelo in na planoti se je počasi nabrala množica. Uho ji je prisluhnilo. Nekaj slušnih utrinkov je bilo takih:

A lahko vprašam: Kje je Ajdovska deklica? So rekli, da se to spleča pogledat! (Ženska srednjih let se s tem vprašanjem obrne na mimoidočo vrstnico.)

To so hribi. Tu ni kovanja. (Mamica svojemu predšolskemu otroku.)

Da te ne vidim več! (Nadaljevanje ne prenese zapisa. – Starejši moški in ženska, najbrž dedek in babica z osornim, pretečim glasom svojemu vnuku. Njuni pogledi po teh besedah kradoma uidejo v okolico.)

Kar zaplavala bi po tem zraku, tako je lepo. (Ženska srednjih let najbrž svojemu soprogu ob pogledu proti modrikasti Mojstrovki, ki jo na nekaj mestih zakrivajo oranžni macesni.)

Tam je. Mogoče kakšni alpinisti gredo po njej. (Starejši moški v nekdanjih pumparicah kaže na skalovje svojim starostnim tovarišem.)

Mene narava ne zanima tako zelo. Zaradi zdravja hodim. (Moški srednjih let, zelo močne postave svoji nekoliko suhljati spremljevalki.)

Škratica s Slemena

Zdaj sem pa res že lačna. Že včeraj nisem dobro jedla. (Kar zajetna ženska svoji ženski in moški družbi.)

V kotlinici med dvema skalama si je na mehki travi neki moški udobno postlal s puloverji, vetrovko, za zglavje si je dal nahrbtnik. Obraz si je zakril z volнено kapo, da mu sonce ne bi nagajalo pri uresničevanju reka o spanju pravičnega. Čez nekaj časa se je zaslišalo rahlo smrčanje, ki je zdaj pa zdaj seglo v močan forte. Kljub temu se je blizu zbrala družčina moških in žensk in brez komentarja prenašala disonantne zvoke.

Mlajši par si je vztrajno prizadeval najti primerno okolje za ovekovečenje s fotografijo. Mlaka, ki običajno krasi razglednice s tega mesta proti Jalovcu in ob kateri se slika večina obiskovalcev Slemena, mu ni bila preveč všeč. V fotogenični nasmešek sta fant in dekle obmirovala šele na lokasto ukrivljeni veji ruševja, z Jalovčevim ozadjem seveda. Digitalec je spravil resničnost.

Taka je torej povprečna slovenska planinska duša. Lepa in mrka, zvedava in samovšečna, a naj bo taka ali taka, nek pradaven nagon jo vznemiri, barvit jesenski dan jo malce uroči, da se mu posveti in vsaka po svoje spoji z njim. ○

